

Maalaisjärki voitti

Tämä tositarina olisi voinut tapahtua jossakin Suomenkin pikkuisessa merenrantakaupungissa. Mutta se tulee kauempaa, paljon kauempaa.

Pienhkö parinkymmenen tuhannen asukkaan kaupunki lepää meren rannalla. Paikasta on kehittynyt suosittu lomapaikka hienojen rantojensa takia. Paikallisten rento asenne on varmaan myös edistänyt lomalaisten viihtymistä seudulla.

Kaupungissa on yksi hieno hotelli. Se mainostaakin sumeilematta itseään paikan parhaimmaksi. Hotellin omistaa jo eläkeikäkä käyvä rouva. Hotellin ja rannan väliin mahtuu vihreä puisto, jonne on pystytetty paljon lasten leikkivempeleitä. Etenkin aamupäivisin puistosta kuuluu lapsien iloinen melske. Siellä järjestetään myös jonkinlaista puistotätitoimintaa.

Puistossa kököttää myös vanha vihreänsävyinen junanvaunu, joka etupuolelle on rakennettu terassi ja taakse keittiön tapaista. Kyltin mukaan vaunu on pantu paikalleen vuonna 1912, ja se on toiminut kahvilana siitä asti. Siis yli sata vuotta! Terassin keskellä kasvaa valtava paikallinen mänty.

Kahvila tarjoaa maukkaita aamiaisia ja mainostaa mm. Brattwurst-makkaraa. Aamupäivisin valtaosa asiakkaista taitaa olla puistossa leikkievien lasten vanhempia. Olen monta kertaa vähän varkain livahtanut hienosta hotellista kadun yli puistoon ja nauttinut ihanan lämpimän aamiaisen keveässä merituulella. Ja hinta on ollut noin neljäsosa hotellin vastaavasta.

Hotellin leidi ei kuitenkaan tykännyt puistoa rumentavasta junanvaunusta. Puisto piti tyhjentää romuista, jotta siellä voitaisiin järjestää maksullisia yleisötilaisuuksia. Rouva vei ehdotukseensa pikkukaupungin virkamiehille, josta se edelleen kulkeutui luottamusmiehille. Vaunukahvilan purkamista perusteltiin mm. sillä, että se vahingoittaa puiston isoja mäntyjä.

Kahvilan pitäjä kauhistui. Puistotätejä puistatti. Lasten vanhemmat hermostuivat. Vastustajia ilmaantui laajemminkin. Mutta näytti vääjäämättömältä, että puiston uudelleenkäyttöä koskeva suunnitelma jyräisi eteenpäin kaupunginvaltuustossa.

Viitisen vuotta sitten paikan omistaja, joka muuten työskenteli vaimonsa kanssa päivittäin vaunullaan, aloitti nimien keräämisen puiston säilyttämiseksi ennallaan. Kuppilan seiniltä löytyi planssit, joissa asia perusteltiin tarkasti. Tilaa saatiin myös paikallisessa perkkarissa. Minäkin perehdyin asiaan ja kirjoitin nimeni vetoomukseen. Taisinpa vuosien mittaan allekirjoittaa parikin kertaa.

Seurasin säännöllisesti netistä taistelua. Yhdessä vaiheessa nimiä oli kertynyt jo yli kymmenen tuhatta. Samaan aikaan asiaa käsiteltiin kaupungin elimissä. Oli hiuskarvan varassa, kummalle kantele päätös kellahtaa.

Viime vuoden keväällä sai sitten lukea mukavia uutisia. Kaupunginvaltuusto oli torpannut puiston muutossuunnitelmat. Leikkipuistoa parannettaisiin. Ja mikä tärkeintä, vaunukuppila saisi jatkaa entiseen malliin. Olipa löydetty kuuluisia kasvitieteilijöitäkin, jotka todistivat, että satoja vuosia vanhat männyt eivät kärsi, päinvastoin. Uutinen tuntui niin mukavalta, että täytyi vielä kerran vääntäytyä paikalle onnittelemaan sitkeää omistajaa.

Niin, missä se paikka olikaan. Se on Länsi-Australiassa Fremantlen pikkukaupungissa lähellä Perthiä. Ja se puisto on Esplanade. Ja sen paikan nimi on Carriage Cafe ja sen sitkeä omistaja Kel Smith. Nyt mainioista tarjoiluista huolehtii sisaruspari Chris ja Jenny Ritson. Pistäytykääpä!

pajen